

Марк Рејвенхил

ПРОИЗВОД

Канцеларија. ЦЕЈМС, филмски продуцент, и ОЛИВИЈА, блумица.

Цејмс: Најједном се ту створи нож.

И очи вам се рашире кад угледате нож.

Он је тако нож извукао испод своје... нож се појављује из... на себи има... огртач.

Он је висок момак. Висок, тамнопут момак и...

И он сада користи нож, користи нож и распори пластику на свом кроасану и стави кроасан у уста, и стави нож у некакву плетену торбу испред себе.

У том тренутку хоћете да викнете - само што нисте викнули:

Има нож. Високи тамнопути момак има нож.

Али нешто - некаква одлука, мали али значајан трен, не викнете.

Баците поглед дуж пролаза између седишта на поцрнело и плавокосо и јако ефеминирано особље у авиону и не викнете.

Због чега? Због чега? Због чега? Па сад...

Хајде да је откријемо, хоћемо ли? Хајде да постепено откријемо Ејми.

- Извините - ви кажете том тамнопутом момку - то је моје седиште. - Имали сте седиште поред прозора још од детињства, и он устане да вас пропусти и ви отворите пртљажник изнад главе - ваш пртљаж је *Гучи*, *Гучи* је унутра, биће феноменално, отварате пртљажник изнад главе и...

Ту се налази простирка. Мала источњачка простирка педантно смотана.

Камера на ваше лице. Изненађење, схватање, можда, хоћу да то само... одглумите.

- Да ли је ово ваше?

- Јесте.

- Вежбате јогу?

- Не. То је моја простирка за телесну молитву. Ја се молим.

- Ох.

Седнете и... гледате кроз прозор и ви... страхујете... ви сте у једном авиону горе у ваздуху, седите одмах поред високог тамнопутог момка чија је простирка за телесну молитву горе изнад вас и чији је нож у торби испред вас.

- Даме и господо. Могу ли вас подсетити да искључите све електричне апарате?

И ви завучете руку у вашу ручну ташну и вадите ваш мобилни, и кренете да искључите ваш мобилни телефон, и сада ми - ви у гро плану - гледате доле на мобилни и нешто се у вама покренуло, акорд емоција одзвања и ми видимо - ах! Ејми је рањена, ту је рана и то има некакве везе с мобилним, нешто у вези са... то је једна наративна копча и то је моћ уживљавања.

Знам да ћете је обожавати. Надам се да ћете је обожавати. Она је тродимензионална. И страшно бих волео да вас видим како играте поново тродимензионалну после оне последње три, четири...

Сада се овај момак окреће, он се окреће, тај високи тамнопути, и наједном је његова глава на рамену вашег одела - па то је *Версаће*, *Версаће* је у авиону, то је *Версаће* одело - његова тамнопута глава је на феноменалном рамену вашег феноменалног одела марке *Версаће* и он заспи.

А ви га гледате, гледате га... ви... његов мирис је тако различит.

И знате ли шта ви желите да урадите? Да ли знате шта желите да урадите? Е, па ја ћу вам...

Ви желите да... у ствари ви желите да... желите да дохватите нож... дохватите нож и желите да шчепате нож, океј, и извучете нож из те плетене торбе и желите да осетите тежину оштрице у шапи и онда желите да га заријете у њега, заријете, извадите, и заријете, извадите, и заријете, извадите, све док не буде крви, крв шикља на све стране из тог тамнопутог оквира и крв шикља по вама, и на вама се више види крв него ваше лице и желите да викнете:

- Ово ти је за куле близнакиње! Ово ти је за цивилизацију! Ово ти је од свих нас, копиле једно!

То не изговорите. То не урадите. То је само унутрашњи монолог. Можете ли то? Хоћу да то одглумите вашим очима. Можете то да одглумите с вашим? Ох, па наравно да можете, наравно да можете. Обожавам ваш рад.

- Ово ти је од свих нас, копице једно.

Схватате? Схватате? Ејми је рањена. Она је... за свакога од нас та рана, свакоме је та рана другачија. То звучи класично али то сам ја, то је моја напомена мојим писцима... покажите ми рану... и... молим вас... показаћу вам Ејмину рану ако ћете - да? да? да?

Какво узбуђење то што сте у овој просторији!

И тако Ејми не додирне нож, она оставља нож, нож је недодирнут, и авион слеће и тамнопути момак ставља нож под свој огртач и вади простирку за телесну молитву из пртљажника и то би требало да је... они више никада не би требало да се сретну али... ово је свет срца, ово је екран сан, ово је филмо-ленд, и тако, тако, тако...

Кишна је ноћ, непогода на Хитроу, и поломљена штикла на вашим ципелама марке *Дими Чу* и једини преостали такси, и то је његов такси, и наједном он каже:

- Молим вас, уђите.

Страх, али некако и узбуђење. Авантура је почела. У колима једног незнанца.

Уђете у кола са страхом и узбуђењем, и ту је простирка за телесну молитву и ту је и нож на седишту између њега и вас, и ви:

- У ком правцу идете?

- Не знам. А ви у ком правцу?

- Ја... ја... ја...

- Повешћете ме кући?

Да га поведем кући? Да га поведем кући? Хоћете ли га повести кући?

Рез на ваше лице. Рез на нож. Рез на простирку за телесну молитву. Рез на његовом - и сада му је светлост наклоњена, океј? Нешто у тој светлости - по први пут он изгледа згодан.

И ви, и ви, и ви - ви глумите ту њену сексуалност која боли. Што знам да ћете ви...

Ваша сексуалност боли, и он је згодан, и ви не обраћате пажњу на простирку за телесну молитву ни на нож, и кажете возачу таксија:

- Доклендс, молим вас.

А он каже:

- Докландс драга, наравно драга.

И ви излазите ка истоку са Трафалгар сквера.

Ви станујете у јавној кланици, то је једна стара адаптирана кланица која је сада страшно кул у стилу апартмана у поткровљу, и

пријатно је осећање бити код куће и чудно и узбудљиво пустити тог тамнопутог момка у ваш свет, али ви отварате врата и пуштате га да уђе, и он спушта свој нож и простирку за телелесну молитву на ваш под, и ви му нудите вино, али он не пије, али ви пијете...

И ви сте нервозни, и ви испијете добар део боце, и вама поглед повремено скрене на нож и простирку за телесну молитву и сада сте попили целу боцу, и ви сте...

- Ја сам Ејми. Ја отварам позивне центре и посећујем позивне центре, путујем укруг, укруг, укруг, у све мањим круговима око ове кугле која је све мања.

Мушкарац, висок, тамнопут мушкарац у вашем апартману.

Ваша сексуалност је тако... болна је, болна је, упаљена је и ви - изненадите саму себе - али ви га желите, желите тог тамнопутог момка и ви, и ви се прислоните уз њега.

- Мухамеде.

Али он је уплашен. Он је невин и он ништа не зна о том свету болне сексуалности и он је уплашен.

- Ејми, ја се плашим.

- Мухамеде, немој да се плашиш. Немој да се... шшшш. Шшшш. Шшшш.

Водите га у кревет и то је дивно - и ви имате двојницу, Беата је ваша двојница - и ви га водите у кревет и ви ослободите његово тело његове одеће, и коначно ваш бол, може да буде, може да буде... испуњен.

А он је спор и несигуран и трапав у почетку, али онда када се крећете заједно, тело и срце и... када пронађете музику вашег... и сада почињете да свршавате и свршавате и свршавате и свршавате и свршавате и то је оргазам вашег живота.

Затећи себе, то да затекнете себе, вас - Ејми - с вашом раном, да затекнете себе тако спојену с тим тамнопутим момком је тако... чудно. Морамо да... то морамо да вам видимо на лицу. Можете ли то да одглумите? Можете ли? Па наравно... Обожавам ваш рад. Обожавам. Видео сам како правите те преокрете очас посла. Мржња. Љубав. Клик. Моћ. Потчињеност. Клик. Видео сам вас како то радите с некаквим усраним текстом и у подели какву ја не бих имао ни у некој мини-серији. Ви сте феноменални, а и ово је фено... - биће то феноменално пошто се једном дотера.

А онда - време пролази током ноћи - време пролази током ноћи и ви можда заспите, али се пробудите, пробудите се - трзај - ух - и испружите руку - испружите руку - испружите руку и - ви сте - као и толико пута пре, ви сте сами у кревету.

Је ли он...? Да ли је он отишао? Да ли вас је он обљубио и отишао?

Очи вам се привикавају на мрак. Не. Није отишао. Није... ту је простирка за телесну молитву а ту је и нож где их је и оставио на вашем поду, значи није отишао, он је само, он је...

И онда га угледате. Видите његов тамнопути оквир. Видите тамнопути оквир како се креће по вашем невероватно кул апартамну у стилу поткровља - који је некада био кланица - и ви га видите, и он се креће наоколо и гледа у ваше беле предмете, и он гледа ваше црне предмете и ваше хром предмете и ваше предмете од буквине и вашу плазму и ваш плави зуб и вашу опрему за вежбање, и ви знате, знате, знате шта он ради и ви се баците, баците своје голо - Беатино наго тело из кревета, и речи једноставно навру, оне навру изнутра и ви вриснете:

- Престани да ме просуђујеш. Престани, јеби га, да просуђујеш. Мој живот је безвредан. Упослена сам, али то ништа не значи. И тако све што је око мене је дармар и нема вредности. И ја никада нисам ни у шта веровала. И тако сам ја потпуно сама, и ја ћу допустити првом људском створењу да продре у мене, које ми покаже и најмање уважавање.

Тако, тако, тако, тако.

(Један позоришни писац нам је радио на овоме делу).

- А ти, шта је с тобом? Ко ти даје наредбе? Имам? Диктатор? Алах? Ох, отворите очи, отворите своје очи. Шта бисте ви да ми учините, а? Ако би вам се указала икаква прилика. Да ме покријете? Каменујете? Али бисте волели.

То га је зауставило. То га је зауставило на његовом путу и он је једноставно стао и он вас слуша.

- Како можеш, како се усуђујеш да се осећаш надмоћно у односу на мене? Ја сам слобода, ја сам прогрес, ја сам демократија - а ти си страх и мрак и зло и ја те мрзим.

Његова сперма и даље цури низ вашу ногу. То је приватна напомена. То нећемо снимати.

И ви сада, има суза, ви сте, сузе навире и сада - ваша рана - као по некаквом импулсу, такту, брзом такту, дохватите ваш мобилни и позовете поруку, неку поруку из прошлости, поруку од - из времена када је рана почела, када је све болно почело да боли.

А ви... порука на конференцији, и ви га поставите тамо на сред пода, тамо поред простирке за телесну молитву и ту поред ножа, и ви спустите ваш мобилни доле и стојите наги, и Мухамед стоји наг - као Ева, као Ева - и слушате:

- Ох, мој боже, ох, мој боже, ох, мој боже, ох, мој боже (то се не може дотерати).

Ох мој боже, Ејми, нешто је погодило у кулу. Они су... друга кула је у пламену.

И - Ејми драга, ја мислим да су они и нас погодили. Мислим да су погодили нашу кулу, драга. У пламену смо. Срање. У пламену смо. И ја ћу морати да скочим, драга, и ја - само хоћу да знаш Ејми да те волим, волим те, волим те свим својим - ааааах.

И порука се завршава и Ејми пада, пада на под и јеца. Што ја мислим да ви можете, знам да можете...

Добијам много сценарија. То ми је посао. Добијам... има стотине хиљада прича и све оне леже на мом столу, и оне су углавном, оне су, оне су...

Отпадне воде душе.

Нико не разуме оно основно, истину, рану.

Али овај сценарио, ова прича, мене је - мене је дирнула, ово ме је потресло. Када сам - лежао сам на поду у мојој канцеларији и плакао док сам читао овај сценарио, знате? Схватате?

И ја желим да...

Има и већих сила од мене. Постоји Виша Сила. Ја не могу да дам зелено светло. Ја сам био код Силе и рекао сам: - Ово је оно право, ово је... хоћу да изведем овај сценарио, као жена сам плакао над овим сценариом и сада морам да испричам ову причу. И Сила ми је рекла: - Вежи неко велико име за то.

И тако сам ја, тако сам ја, тако сам ја - без шале - помислио сам на вас. За улогу Ејми. Ви сте мој први, ви сте мој једини избор за Ејми.

Јер као и она, ви сте... знам да вас боли, знам... то је тамо, то је тамо на екрану, ваша отворена рана за мене, све нас да видимо што је, због чега ви...

Ви фасцинирате и ви ме узбуђујете.

И зато хајде... да направимо филм.

Порука се завршава. Порука из прошлости, порука с торњева, и Ејми пада на под свог феноменалног апартмана и она јеца, и она сада, она узвикује:

- Нема више Тројана! Никада више нећу видети Тројана! Тројан је умро у кулама и више никада нећу видети Тројана!

А Мухамед вам прилази и он вас обгрли.

- Шшшшш.

И за тренутак, постоји утеха, али онда нож и простирка за телесну молитву виђени вашим оком, и ви кажете:

- Мухамеде, ја морам да знам. Морам да знам, Мухамеде.

- Шшшшш. Не сада, Ејми.

- Да Мухамеде, ја морам да... јеси ли ти Ал Каида?

- Не сада, Ејми. Шшшшшш. Шшшшш. Шшшшшш.

И он вас положи на кревет, и он вас држи, и ох, та утеха тог тамнопутог оквира.

Немојмо сада да играмо Ејми с икаквим просуђивањем, не, немојмо да просуђујемо, хајде само... хајде само да је играмо као жену која се те ноћи, док лежи тамо, заљубила, заљубила у човека, у човека с ножем и простирком за телесну молитву, жену која је те ноћи док је спавала, док је спавала у Мухамедовом тамнопуту наручју, заборавила, заборавила по први пут од 11. 9. 2001, заборавила на дим и пометњу и позиве и рушење и дробљење кула, и заборавила на пад Тројана.

И хајдемо - из трена у трен, из дана у дан, њу увлаче у Мухамедов свет, из трена у трен, из дана у дан, и други људи почињу да се окупљају у њеном апартману, други људи са својим ножевима и својим огртачима и својим простиркама за телесне молитве - седморица, затим осморица, затим девет, затим десет мушкараца одједном, њихове простирке постављене на поду, позивају Меку, причају, планирају.

Да ли је ово ћелија? Да ли је ово - нека фундаменталистичка терористичка претња усред вашег света? Требало би да питате, требало би да приговорите, али ви сте... па то је љубав, ви сте у... помахнитали, слепи, глупи - а Срце је је већи орган од Мозга, како ми то кажемо у бизнису који зовемо шоу.

А онда једнога дана, они су тамо - Мухамед и мушкарци су тамо са својим ножевима и својим простиркама за телесну молитву, у вашем феноменалном апартману у стилу поткровља, и ви им спремате њихов напитака и наједном, отварају се врата, врата се отварају и ви се окрећете и видите, ви видите, ви видите, ту, у вашем апартману, како иде по вашем апартману, он је ту у вашем апартману, Осама је у вашем апартману.

И он вам прилази и осмехује вам се - то је свиреп осмех - и он:

- Благословена да си.

Зашто ви не...? Има ножева, има - зашто не нападнете? Могли бисте, требало би, ви...

То је унутрашњи сукоб, то што доживљавате, глумите тај унутрашњи сукоб. Све је то... за љубав Тројана, због освете ви би требало да нападнете, требало би да се осветите, али ви то не чините и вас љуби - вас љуби, топлим дахтавим пољупцем у чело Осама...

И сада се план открива. Сада знате рад ћелије. Сада знате да су они сви зли људи.

Европа теба да буде раскомадана. Хаг. Рајхстаг. Модерна галерија Тејт. Самоубилачки бомбашки напади. Сваки од ових мушкараца треба да буде накљукан и опасан експлозивом, и онда сутра у подне они ће разнети зграде и људе, а после тога ће настати само беда и пустош.

А сада долазите до Мухамеда. До Мухамедовог задатка. Који ће бити Мухамедов задатак?

Имате жељу да узвикнете: *Не, не, не, не Мухамеде! Волим ње.* Уста су вам отворена, али речи не излазе.

И тада откривате, онда схватате, Осама се окреће, он се окреће и даје Мухамеду његов задатак: Дизниленд, Европа. Он мора да дигне у ваздух Дизниленд у Европи.

А сада ви иступите и чујете себе како говорите, као да неко други говори у ваше име:

- Не могу ово да поднесем због тебе, да ово учиниш, Мухамеде. Не могу да поднесем да те изгубим. Већ сам изгубила Тројана, и нећу и тебе да изгубим. Ја сам жена и ја волим овог човека.

А онда се окренете Осами:

- Допустите ми да одем са њим. Опашите ме и накључајте ме експлозивом и допустите ми да пођем са њим, и допустите ми да умрем с мојим човеком усред бела дана, усред континента у Дизниленду у Европи.

- Ниједна жена никада не може...

- Молим вас, велики муло, молим вас. Ја јесам жена, али ја волим овог човека и желим да умрем с овим човеком.

Минути пролазе и ми правимо рез на лица цихадиста док чекају на одлуку Осаме, њиховог муле. Рез на Мухамеда - очи су му замагљене. Рез на вас - чекате, чекате.

А онда Осама уздахне и осмехне се и климне главом.

- Да.

Ти ћеш умрети са својим човеком.

И те ноћи лежите у Мухамедовом наручју, лежите и чекате позив који ће вас повести до воза *Јуросџар* и до вашег задатка, лежите у мраку и он каже:

- Волим те Ејми, волим те свим својим срцем и захваљујем Алаху на твојој храбрости да ми се придружиш у самоубиству.

- То је једноставно нешто што ја морам да учиним, Мухамеде.

- Али се плашим. Кад ми се тело разнесе на комаде у тренутку кад избије дванаест сати, ја ћу отићи у Рај. Биће лако напустити овај свет и отићи у Рај. А где ћеш ти да одеш?

- Ја... ја... ја... ја... не знам Мухамеде. Има ли... могу ли да одем у Рај?

- Не. Ти ниси изабрана за Рај.

- Ох.

- Ово су наши последњи часови заједно.

- Онда ме јеби. Јеби ме. Јеби ме. Јеби ме ових последњих неколико сати. Напуни ме на сваки могући начин све док не почне да ме боли и више не будем могла да поднесем. Сврши Мухамеде, сврши.

И он сврши, а ви сте гладни, гладни, гладни, али на крају ваша спојена тела падају у дремеж и тада долази, ноћна мора долази.

Налазите се тамо, ви сте у Дизниленду у Европи, и ви сте напуњени и опасани сваким експлозивом који човек познаје, и ви гледате око себе - минут до дванаест и ви гледате око себе - и видите људе и не можете да видите... ово су добри људи, ово су добри, дебели, срећни, паметни људи. Чекају у реду, једу, јашу. То је ваш народ. Шта то радите? Шта то радите?

Остало је још четрдесет секунди док их не разнесете. Четрдесет секунди док не гурнете своју руку кроз све нас и све разнесете.

Како можете то да урадите? Како можете то да урадите?

- Have you seen my mummy?

Спустите поглед на девојчицу с ушима и балоном и она има колико - три?

- Have you seen my mummy? I want to see my mummy. Please, I am looking for my mother.

И ви хоћете да завриштите:

Нема, јеби га, сврхе срећо моја. Нема, јеби га, сврхе. Она је мртва. Ја сам мртва. Ти си мртва. Сви смо ми мртви људи у Чаробном Краљевству Живота.

Али ви не вриснете - ухватите је за руку - дванаест секунди још остало и ви је ухватите за руку.

Ви, ви, самоубилачки цихадиста, ви ухватите за руку лепу малу девојчицу с њеним мишјим ушима и балоном, и кренете да шетате главном улицом јер мислите: боље да има ових последњих неколико секунди утехе у потрази за мамом, него да умре сама у страху и очају.

И сада долази време, долази - десет, девет, осам, седам, шест...

Експлозиви на вашем телу пулсирају и подрхтавају, као да присиљавају себе на свој убилачки задатак.

Пет...

- Mummy, mummy, where is mummy?

Четири...

Нека прилика се приближава.

- Good morning. My name is Mickey. You are my friend. What is your name?

Ја сам смрт. Ја сам смрт. Бежи, Мики. Бежи, Чаробно Краљевство. Ја сам смрт.

Три...

- Good morning, pretty girl. What a pretty balloon!

- Where is mummy?

Два...

- I don't know. I am not your mother.

Један. Сићушни откуцај - можда неће, можда није - можда су судбина и компјутерска грешка спасли свет, али онда -

Бууум!

С ваших леђа и груди и вашег полног органа снага долази, долази експлозив, и у вашем последњем тренутку живота глава тог детета, сада откинута од свог тела, а крв вам пуни очи, та глава детета лети ка вама и њен глас испуњава вам главу док умирате:

- Mother.

Пренете се из сна. Три је изјутра. Три изјутра у вашем феноменалном апартману у стилу поткровља, и ви гледате у Мухамеда и наједном сте испуњени гађењем.

Шта је ово? Шта то радиш?

Он не би требало да се налази ту са вама. Не би требало да буде - требало би да на себи има наранџасти комбинезон и на њега треба да се плује, и треба да се шутира и понижава.

Ти свињо. Псино једна. Гори си од животиње. Ваљај се у овим говнима. Упишај се у панталоне. Једи говна, пичко једна.

Решени сте, и пружите руку ка телефону и телефонирате специјалним јединицама.

И све пријавите - мало кроз сузе, мало у бесу - испричате им читаву грозну причу.

А сада, један комби је на путу да покупи... Мухамеда и експлозиве.

Опет сама. Показало се да опет један човек није онај прави за вас. Сваке године рана помало порасте, све до онога дана када ће бити тако страшна да више нећете моћи да волите.

Само још један последњи поглед, последњи поглед на Мухамеда пре него што оде.

Изгледа као дечко - ко би могао и да помисли да би он био...? Личи на дечака.

И ви се крећете ка њему, и ви седнете на кревет и провучете прстима кроз његову црну, црну косу.

- Извини, Мухамеде, извини.

И ви се нагнете и нежно га пољубите у уснуле усне.

- Кучко.

Његове очи се отворе, рука му је подигнута и он удари у вилицу.

- Кучко. Кучко. Кучко.

- Аххх!

- Кучко. Издава си нас.

Његово витко тело искочи из кревета и он вас шутне у стомак, остали сте без даха, у устима угрушак крви.

- Издава си Алаха.

- Нећу то да урадим. Нећу да убијам недужну децу.

И плашите се за свој живот. Плашите се да ће вас Мухамед убити, раскомадан леш у вашем апартману, и сетите се Мухамедовог ножа. И нешто у вама каже - узми нож - узми нож - ено га лежи тамо и он би могао да га, јеби га, употреби и распори ме од главе до пете. Јурнете ка ножу, држите га - и подигнете поглед. Он није кренуо по нож.

Држи канту бензина у руци. Откуда се она створи?

Посматра вас одозго. Његове очи гледају право у ваше. Секунде пролазе. Прође неки камион по ноћи, носећи говедину у Довер. (То је само један детаљ).

Сад у његовим очима има некакве туге, и он каже:

- Ја сам слабост. Ја сам грешка. Ја сам био пожуа која ме је потерала ка жени. Издао сам џихад.

И он се полије бензином по свом препланулом оквиру, тресући главом као девојка испод туша после играња хокеја.

Овај свет је место патње и несреће. Да?

Да. Да. Да.

- Молим ти се Алаху, прими ме у Рај, молим те Алаху. Изневерио сам џихад, али молим те Алаху.

И сада, он се креће ка шпорету марке *аѿа* и узима шибице, и ви схватате шта он намерава да уради.

- Мухамеде, немој.

- Али ја сам изневерио свог мулу, изневерио сам своју ствар. Збогом.

Кресне шибицу.

- Али Мухамеде, ја те волим! Ја те волим! Ја те волим свим срцем, више од Тројана, више од кула близнакиња, твоју снагу, твоју тајанственост, твоје срце, ја - хајде да побегнемо сада, пре него што стигну снаге безбедности, хајде поново да почнемо, има једна кућа на селу...

- Не. Волео сам те, Ејми. Али ми смо само људи.

- И то је све. Људи. Усамљени, рањени људи и њихова срца пуна љубави.

- Не. Постоји и Судбина, постоји Алахова воља, постоји Ствар. И све су оне веће од људи. Жалим те, љубави моја, у твом малом свету људи. Нема сврхе. Како живиш без тога? Моја туга је с тобом.

Подигне поглед.

- Ох, молим те Алаху, допусти да твој слуга дође у Рај.

И онда - вушшшш - он је у пламену, пламен јури његовим телом и по његовој кожи и коси, и пуцкетање, и мирис је сладуњав у вашој преуређеној кланици.

А онда ви - с осећањем које је дубоко у вама, узвикнете:

- Ох узми ме, узми ме Мухамеде. Узми ме у те руке. Волим те. Не знам те. Никада те нисам познавала. Никада нећу веровати ни у шта од онога у шта ти верујеш. Али савиј ме својим рукама у пламену,

прислони своје пламсаве груди на мене, спржи ме својим препонама од ватре.

А онда као успорен снимак - јеби га, сада смо у успореном снимку - ви потрчите ка човеку у пламену.

И сада - избегава живот, избегава, плаши се смрти - белешке о лику: рак ваше мајке, самоубиство ваше најбоље пријатељице, ваш отац се губи у алцхајмеровском забораву - читавог живота застрашивана, и ваше порицање смрти и сада слобода, тотална разгаљена тродимензионална слобода док се обраћате Анђелу Смрти да вас узме и:

- Да, Мухамеде! Даааааа!

Ви сте... и ви му се приближавате, долазите до њега, ваша коса почиње да пуцкета и цврчи јер су пламенови само на неколико сантиметара од вас, и ви онда, онда, онда, ваше га руке загрле и његова кожа почне да се топи преко ваше:

- Даааааа!

И онда се чује пуцање стакла - да ли познајете Лизу, та феноменална мала лезбејка која ће да одради све ваше акробације? Пуцање стакла, док ви обоје падате и падате и падате, четири спрата, у базен који се налази доле.

Испод воде та тела, уврћу се, пламенови се претварају у дим, постају угљенисана и расквашена, ваша тела се увијају једно око другог.

Све док не испливате на површину - осамдесет процената опекотина по њему, двадесет процената по вама, али...

Ту је љубав, као некакав велики талас ослобађања ту је наједном љубав, тамо у базену постоји љубав и ви се љубите и милујете и јебете се у води, то задовољство вођења љубави, бол од опекотина, све се то стапа у једно.

Али наједном они су ту. Федералци, пандури, специјалци - све специјалне снаге света - и они истргну Мухамеда из вашег загрљаја и ви вриштите:

- Молим вас, ја га волим! Морате - љубав ће победити ово. Знаш. Да, постоји страх и ужас и он је починио зла дела, јесте, али ми смо овде ноћас открили љубав и ја...

Ваш последњи поглед. Ваш последњи поглед на Мухамеда - тело му је гомила опекотина, мирис хлора, осећање да је још увек у вама - призор док вас кундак пушке гура на земљу и врата комбија се отварају, бесно лајање пса, лисице се затварају уз шкљоцање око руку и стопала тог човека кога волите.

Појурите на улицу, баците се на пут којим треба да прође комби, на ивици сте лудила сада - много бих волео да вас видим како глумите

стање на ивици лудила - препречите пут комбију, па свакако морају стати због вас? Али комби јури ка вама - у последњем тренутку ваши нерви пуцају и - вууууф - баците се у страну њему с пута.

Ваш кукавичлук. Како само презирете свој кукавичлук. Када један осамнаестогодишњи дечак може себе да разнесе, због чега ви не можете да стојите испред возила које јури како бисте спасли човека кога волите?

Подигнете се с тротоара с муком. Појављују се модрице. Видите телевизијску екипу, нека црвенкоса јури с микрофоном ка вама по ноћи, а ви сте јако мокри и јако вам је хладно и врло сте усамљени.

- Не. Није он лош човек - кажете за *Дневник*. - Он је добар човек и ја га волим.

А онда вам се стомак преврне, колена нестану и ви губите свест.

Ван свести сте неколико дана. Ваша мајка брине о вама. Ваша мајка или нека сусетка, или нека тетка, бла, бла, бла. Она је некакав ментор, океј? Престара за јебање, престара да се бори, али и за њу имамо место у нашем свету.

И та мудра старица, та жена чија је сексуалност одумрла, тако да може да размишља и о узвишенијим стварима, та жена каже:

- Ђути сад дете, ћути. Мораш да га заборавиш. Мораш да пустиш Мухамеда да оде. За све постоји време, а твоје време с Мухамедом се завршило и сада је време да живиш новим животом.

И ви подигнете поглед из кревета и осетите топлину њене мудрости и кажете:

- Тако је МајкоТеткоСусетко, јесте.

И тако се јави некаква празнина. Празнина коју је он некада испуњавао. И ваш живот почиње изнова. Поново кренете да витлате светом. Постоји стална побуда, побуда, побуда за спољним сарадницима муштерија, како би се проширило пословање. Ту је и неколико недеља у Кини.

По повратку кући, Натан ступа с вама у везу. Натан, који вас је волео док сте још били у школи. Натан, који се оженио неком инструкторком за фитнес, али ју је изгубио у железничкој несрећи. Натан, који вас је за све то време волео.

И ви седите по суши баровима и по позориштима и таксијима с Натаном, и он вас држи за руку, и он вам додирује колено, и за све то време он вам прича како сте ви изузетна особа, али ви стварно ништа не чујете.

И ви узмете Натана у своја уста. Ставите његов диван широки курац у уста и гурате га све дубље и дубље, и ви се гушите, јер кад се гушите ви знате да осећате нешто. Али ви не осећате ништа.

И ви молите Натана да вас звекне по глави. Ставите му тољагу у шаку и кажете:

- Хајде, хајде удари ме.

Али он вас тако нежно воли и он отрчи у ноћ и нема више Натана.

Мотате се по аутобуској станици и задижете сукњу тинејдерима по клозетима и сокацима - тражећи мирис који ће утопити Мухамедов мирис.

(Ово је провокативно, океј? Ово је, јеби га, јеби га, провокативна ствар, океј? Шта мислите? О чему размишљате? Волео бих да чујем неку реч. Само реч да знам како...

Отпадоше ми муда и то...

Мени се допада. Допада ми се. Уживајте у вашој моћи. Ја бих. Када бих ја и имао ту моћ, ја бих је онда користио.

Ти кучко, ти кучко. Волим те, кучко једна. Свака част кучки.

Не, останите, останите, останите. Останите. Чујте крај приче. Чујте крај приче иначе ћу...

Хвала вам.)

Бар. Бар с ТВ екраном. То је, јеби га, бар за прљаве проститутке и пијанице поред аутобуске станице, када први пут угледате снимке Мухамеда на телевизијском екрану. Они су прокријумчарени из неког затвора у иностранству. То је нејасна слика - ништа више од сиве сенке која се креће преко телевизијског екрана. Али ви одмах знате. Препознате човека кога волите, док га вуку преко екрана, коса почупана с главе. И видите како она ставља електроде на његове тестисе, видите достојанство на његовом лицу, док се други чувари смеју и ругају. Видите пљувачку на његовом лицу, затим његово тело како игра, док електроде спаљују његове тестисе које сте тако често ноћу држали.

Седите у вашем феноменалном апартману у стилу поткровља те вечери и посматрате ту слику која се понавља док се одвија током вести, и слушате стручњаке и политичаре и адвокате и славне људе како покушавају да томе дају своју причу, сваки пут нова прича кад још једном електроде прикопчају на Мухамедову кесу, кад се још једном пљуне њему у лице, подсмевање и узвици, а затим како струја игра кроз његово тело.

И, исто онако изненада као што струја дрмуса вашег љубавника, решеност продрмуса вас. Скочите са своје столице, збаците пешкир на под и окренете своје наго тело ка екрану и викнете:

- Издржи! Издржи! Јер долазим. Долазим да те избавим, љубавниче.

И камера се подиже, подиже, подиже, као да богови, небеса, вечне снаге чују и одобравају ваш крик.

Монтажа. Ви тренирате. Мушки боксерски клуб у источном делу града, где радите склекове док вам се очи не надују од крви. Ледено језеро где пливате сатима, чак и пре него што се патке пробуде. Тибетански манастир где учите да дишете и ударате ногом и делите кратке и брзе ударце. Планинска држава где вам је калашњиков пребачен преко прса, спреман да пуца на циљеве који лете у небо.

И док се једна слика претапа у другу, видимо како Ејми нестаје пред нашим очима. Нема је. Ејми - која је некада живела на кафи и миљама проведеним у ваздуху и чезнула - Ејми - која никада није пронашла савршену дијету, никада није пронашла савршеног мушкарца, никада није пронашла терапеута у кога би имала поверења - е, та Ејми је отргнута како би открила једно створење саздано од мишића и воље и чврстине.

Ви сте херој. Пред вама ми ништа не представљамо. Пред вама ми - ох избавитељу, ох избавитељу, ох избавитељу.

Када бисте само хтели да ме избавите, када би само - ова прича била... постоји и нека унутрашња истина у овоме, при... али то је оно што бисмо желели...

Не. У праву сте. Бесмислено је, јеби га. Ја сам, јеби га, бесмислен. Какво је ово срање? Шта је ово...? Каква је ово прича? Шта је ово... Буџет само три миље за први викенд? Шта је то? Па то је срање.

И тако ви... не морате да...

Позваћу кола...

(У *телефон*) - Једна кола... да, да... за фирму...

Хвала вам.

Чујте само...

Хајде да само овај крај... океј?

Последња ноћ у вашем феноменалном апартману у стилу поткровља, који је некада био кланица. И у вашем феноменалном апартману ви узимате Мухамедову простирку за телесну молитву са пода и ви је благословите, и стављате ту простирку у ваш ранац, и узимате Мухамедов нож, и пољубите оштрицу и убаците нож међу оружје које је већ окачено вама око паса.

И онда правимо рез на...

Бууум! Од експлозије се отварају врата која воде у ходник и ви улазите - горопад у тренерци.

- Где је он? Где је он? - вичете на чувара Кубанца док га гурате ка зиду. - Где је он, јеби га?

А ваша песница - крц - крц - крц - о Кубанчеву лобању.

- Долазимо, јеби га, да те нађемо - вичете ви, разносећи чуваре који вам трчећи прилазе. Ваши куршуми их пробијају и бацају о зидове, и крв почиње да тече у потоцима низ ходнике затворског комплекса Ујка Сема.

- Мухамеде! Мухамеде! Мухамеде!

Бууум! Разнесете врата прве ћелије и они излазе оданде, ти мушкарци и жене у њиховим наранџастим комбинезонима, жмиркају због светлости, призивају Алаха, док играју на слободи.

Али њега нема тамо. Толико много лица - али нема лица човека кога волите.

Разнесете друга врата, трећа врата, четврта врата - и они сада само куљају затворским ходницима, велики карневал окованих.

Ено га! Мухамед! Трчите ка њему, баците се ка њему, повучете га за раме...

- Молим?

Тај незнанац је преплашен кад угледа овог гневног ратника који се качи о њега.

И тако. Потрага се наставља даље и ви улазите у лифт, и доле и доле и доле - све док...

Ту је пригушена светлост. Много спратова горе наранџасти комбинезони и чувари се туку, али овде ништа ни да шушне. *Ходај као мачка, најадај као шипар*, рекао је тибетански свештеник, и тако ви ходате кроз пригушену светлост - и нападнете као тигар када се чувар појави иза угла, прережете му гркљан Мухамедовом оштрицом.

И коначно силуэта наспрам гвоздених шипки. И он плаче.

- Ох, Мухамеде.

С његове лобање је почупана коса, опекотине по њему, сав је у модрицама и - Ејми?

- Да, Мухамеде.

- Одлази. Нећу да те видим.

- Молим те...

- Западњачка кучко, која си уништила моју везу с Алахом.

- Мухамеде.

- Западњачка кучко, која си обесветила моје тело и уништила ми срце.

- Мухамеде.

- Западњачка кучко, која не можеш да видиш Рај.

- Молим те, Мухамеде. Била сам... постојала је Ејми и ја пљујем на њу. Пљујем на њену неуморну, бесмислену, болну декадентност. Јесте, пљујем. Пљујем - и молим се да будем наново рођена, наново рођена у Алаховом оку, и ја нећу стати да се одморим док овај свет не буде очишћен од неверника и сви не буду стајали чисти пред Алахом - ми ћемо заједно то урадити, љубави моја, борићемо се и тући и радити све, док овај празни свет не буде прочишћен и сви не буду спремни за рај.

- Овај затвор је пакао.

- А ја сам дошла да те вратим. Молим те Мухамеде, допусти ми...

- Да, љубави моја.

И тако ви разнесете шипке и он изађе, та скрхана фигура човека кога волите. И како га нежно држите у том тренутку. И како је нежан али и дуг тај пољубац док се ваше две душе спајају.

(Биће за ово одличја, биће награда - али немојмо да то упрљамо...)

- Хајде - кажете Мухамеду, и поведете га кроз ходник али...

Ух! Једна сама стражарка, ви је смакнете, али не пре него што се њен метак одбије о зидове и - полако, полако, успорен снимак - проврти свој пут у Мухамедовој глави. Он се здружи - полако - и полако - крв шикља из његових уста и ушију.

Нема бога, нема анђела, нема ничега у нашем свету, али ипак...

Има у ствари један тренутак. Биће нам потребан фантастичан човек за расвету и камеру, али у ствари постоји један тренутак када душа напушта тело. Јесте ли икада видели...? Ја сам видео. Видео сам и - овај - ако то можемо да постигнемо на целулоидној траци, онда... онда они могу да ме, јеби га, пољубе у дупе.

И тако Мухамедова душа напушта тело и одлази у Рај.

И ви га оплакујете и у том тренутку сазревате - не постепено - оплакивање сазрева у трену.

И ви увиђате да су све то само платна и шоу и дисплеји и симболи и глумљење тобожње испразности.

И ви извучете нож и осетите тежину ножа у вашој руци и оштрину сечива, и окренете сечиво ка себи, ох, учинити то, учинити то, учинити то, само како би се осетило достојанство Древног Рима.

Али онда...

Рез на ваш поглед...

А то је руксак с простирком за телесну молитву.

И ви извадите простирку. И ви глумите: нож или простирка за молитву. Простирка за молитву или нож. Које ћете? Које ћете...?

Нож. Простирка за молитву. Лице. Простирка за молитву. Лице.

И онда... спустите нож. Не убијете се.

И крећете се по поду и узмете простирку за молитву и гледате наоколо - нисте сигурни како треба да се поставите - али онда...

Изненадна навала самопоуздања - ви сте потцењени - и онда ви клекнете, клекнете на простирку - ух, она је снажна личност...

Алаху? Осветићу се, Алаху.

Хвала вам што сте ме саслушали. Хвала вам што сте дошли овамо. Била ми је част да вам испричам ову причу. А ви, ако ви хоћете да се вратите вашем, знате, менаџеру и заступнику и ПП-у и вашим пријатељима, и да се, знате, спрдате, употребите сценарио за... онда у реду, у реду, јер ја сам вам бар рекао, рекао сам вам.

(Излази Оливија. Џејмс телефонира.)

- Хеј! Допало јој се. Допало јој се. Лудо јој се допало.

Превео с енглеског Ђорђе Кривокајић

PRODUCT Copyright © Mark Ravenhill 2006